

ասպարիզին վրայ են ճերմկած եւ մէկ օր չեմ ըսած եւ ոչ մտքես անցուցած թէ սոքա, որ իմ գաւակս կրնային լինիլ, ինչո՞ւ ինձ հրամայեն, այլ իբրեւ սուրբ պարտիք ինձ տրուած հրամանները կատարեր եմ կենացս վտանգաւ: Միտք ըրէ՛ք իմ փորձառութեանս, տղա՛ք... իշխանք, մի՛ ծիծաղիք իմ սպիտակ ալեաց եւ մորուաց վրայ, եւ իմ բազմամեայ վշտաց վրայ. այլ մանաւանդ հետեւեցէք իմ օրինակիս, որ մինչեւ այս տարիքիս մէջ աւելի հնազանդել փափագեցայ, քան թէ հրամայել:

Ծիծաղողք ափ ի բերան մնացին, եւ Մարգպանն ինքն տեղաց ելնելով, եկաւ ծերուն ձեռքը բռնի պագնելով, իր «վարպետը», իր «դաստիարակը» զինքն անուանելով ծերուն սիրտը շինեց: Եւ Թեոդորոս Վահեունի, որ համեստ եւ առաքինի մարդ էր՝

— Ես շատ ուրախ եմ,— կ'ըսեր,— որ սխալմունք մը այսչափ երկար ատենաբանութեան առիթ եղաւ, վասնզի ո՛յ գիտէ քանի տարիներ են անցել, եւ Ատոմ այսչափ երկայն եւ այսչափ լաւ չէր խոսեր:

Իսկ այս խօսքերը եւ ոչ լսեց ծեր զօրավարը, շտկուեցաւ դռան եւ իր թիկնապահներէն մէկն առնելով եւ առանձին տեղ մը տանելով՝ իրեն հրաման ըրաւ Բագրեւանդ երթալ, աչօք տեսնել Վարդանարեդը, տեղեկութիւն առնուլ Դաւիթ Մամիկոնէի ընտանեաց վրայ եւ շուտով դառնալ: Եւ այս ամենքը յայտնի է թէ Թենիի համար էր: